

Kansallisen ilmastopaneelin kirkastettava rooliaan riippumattomana tiedeviestijänä ja keskustelijana

■ Mikko Salo

Vuonna 2011 perustetun kansallisen ilmastopaneelin nykyinen toimintakausi päättyy helmikuussa. Paneelin uusi rooli ja tehtävät liittyvät ajankohtaiskeskusteluun ilmastopäätöksentekoa uudistavasta kansallisesta ilmastolaista. Tulevalla kaudella nähtäneen, missä määrin ilmasto- ja energiapolitiikka Suomessa perustuu poliittisten realiteettien rinnalla tieteelliseen tietoon. Riippumattomalla kansallisella ilmastopaneelilla tulisi olla keskeisempi rooli ilmastoaiheisessa tiedeviestinnässä. Paneelin tärkeä tehtävä on huolehtia, ettei tieteellinen pohja hämähäri ilmastokysymyksistä käytävässä julkisessa keskustelussa ja päätöksenteossa.

Kansainvälisen ilmastopaneelin IPCC:n (*Intergovernmental Panel on Climate Change*) viime vuoden syyskuussa julkaiseman päättäjille suunnatun tiivistelmäraportin¹ tulosten käsittely julkisuudessa osoitti, että kansallisen ilmastopaneelin viestintärooli kaipaa kirkastusta. Miten monitieteinen paneeli voisi jatkossa kehittää viestintäänsä varjellen tieteellistä riippumattomuuttaan ilmastomuutoksen ympärillä samanaikaisesti käytävässä poliittisemmassa arvokeskusteluissa? Mikä on kansallisen ja kansainvälisen ilmastopaneelin yhteys? Suurelle yleisölle kansallinen paneeli lienee tuntemattomampi. Sen viestintäroolilla on myös laajempi symbolisempi ulottuvuutensa tiedeyhteisön roolista ilmastomuutoksen kaltaisia monitieteisiä yhteiskunnallisia ongelmia ratkaistaessa. Paneelin tehokas viestintä loisi uskoa muun muassa tiedonjulkistamisen neuvottelukunnan toimenpideohjelman² peräänkuuluttamaan tie-

teen yhteiskunnalliseen vaikuttavuuteen. Avoin, internet-pohjainen tiedeviestintä tarjoaa mielenkiintoisia mahdollisuuksia ilmastopaneelille ja tutkimustiedolle.

Kansainvälinen ja kansallinen ilmastopaneeli – samalla asialla?

Tiivistelmäraportti esittelee tuoreimman tieteellisen tilannearvion ilmastomuutoksesta. Se luo yhteisen tilannekuvan kansalliselle ja kansainväliselle poliittiselle päätöksenteolle valmistaututtaessa vuonna 2015 Pariisissa järjestettävään ilmastopaneelin osapuolikokoukseen, jossa on tarkoitus päästä sopuun uudesta kansainvälisestä ilmastopaneelista. Samalla tiivistelmäraportti luo myös vankan luonnontieteellisen perustan IPCC:n vuoden 2014 erillisraportille. Seuraavat ilmastomuutoksen vaikutuksiin ja muutokseen sopeutumiseen liittyvät raportit julkaistaan jo maaliskuis- ja huhtikuussa³. Seuraava yhtä laaja tilannekuva laaditaan nykyrytmillä vasta seitsemän vuoden päästä. Kovan paineen alla kansainvälinen tiedeyhteisö pystyi poikkeuksellisen selkeään tiivistelmäraporttiin vaikeasta aiheesta. Raporttisarja toimineekin referenssinä vielä pitkään.

IPCC:n tieteellisten ilmastoraporttien sarjan lanseerausta voidaan pitää ehkä globaalin tiedeviestinnän tärkeimpänä nykyhaasteena. Sihteeristöltään ja viestintäresursseiltaan vaatimaton IPCC⁴ tarvitsisi kipeästi viestintätukea erityisesti kansallisella tasolla. Raporteista tulisi keskustella nyt, jos niillä halutaan vaikuttaa poliittiseen

1 Climate Change 2013: The Physical Science Basis; summary for policymakers www.climatechange2013.org

2 *Tiede kuuluu kaikille!* Kansallinen tiedeviestinnän

toimenpideohjelma www.tjnk.fi

3 <http://www.ipcc-wg2.gov> & <http://www.ipcc.ch/report/ar5/outreach.shtml#UrFwoJFg83Z>

4 http://www.ipcc.ch/organization/organization_secretariat.shtml#UonC_YWBBbQ

prosessiin. Raportin 19 punnittua avainviestiä ehtii lukea kiireinenkin päättäjä.

Suomen osalta tieteellisen tilannekuvan ylläpito kuuluisi käsittääkseni luontevimmin vuonna 2011 perustetulle kansalliselle ilmastopaneelille⁵. Sen yhtenä päätavoitteena on ”pyrkii edistämään tutkimustiedon ja asiantuntijanäkemysten valossa julkista keskustelua [...] ilmastotieteen, -teknologian ja -politiikan kehityksen osalta”. Ilmastopaneelin toimeksiannon ja edellä mainitun raportin merkityksen perusteella kansalliselta paneelilta olisi loogista odottaa vahvaa roolia myös IPCC-raportin julkistuksessa ja siitä käytävässä keskustelussa.

IPCC:n raportin uutisointi ja käyty keskustelu – kansallisen paneelin rooli?

Seuraavassa arvioidaan kansallisen ilmastopaneelimme roolia ja onnistumista erityisesti edellä mainitun IPCC:n päätöksentekijöille suunnatun tiivistelmäraportin kansallisessa esittelyssä ja sitä seuranneessa keskustelussa. Ulkoisen viestinnän suurin haaste kohdistui noin 20-sivuisen tiivistelmäraportin ydinosaan, joka sisältää 19 avainviestiä (*headline statements*). Tiivistelmä on tieteelliseksi tekstiksi poikkeuksellisen luettava dokumentti, joka luo mahdollisuuksia sen pitkäjänteiseen faktapohjaiseen viestintään.

Tätä katsausta varten seurattiin itse kansallisen ilmastopaneelin lisäksi sen puheenjohtajan professori Markku Kulmalan ja jäsenen, IPCC:n kansallisen kontaktihenkilön, ilmatieteen laitoksen pääjohtaja Petteri Taalaan julkisia puheenvuoroja ja niitä seurannutta keskustelua. Tarkastelu kattoi tiivistelmäraportin välittömän lanseerauksen julkiseen mielipiteenmuodostuksen ja poliittisen keskustelun kannalta merkittäviksi luokiteltavissa valtakunnallisissa medioissa, kuten YLE, MTV3, *Helsingin Sanomat* ja STT. Miten ilmastopaneeli ja edellä mainitut henkilöt profiloituivat näiden medioiden uutisissa ja raportin julkistamista välittömästi seuranneessa kommentoinnissa⁶?

5 http://www.hare.vn.fi/mHankePerusSelaus.asp?h_ild=17929

6 Analysoidut jutut kattoivat uutisoinnin 27.–29.9.2013

IPCC:n raportti ylitti uutiskynnyksen kaikissa seuratuissa medioissa. Suomen ilmastopaneelia ei yllättäen kuitenkaan mainittu suoranaisesti yhdessäkään raporttia käsittelevässä päämediointien uutisessa tai kansallisessa tiedotteessa.

Kansallisella tasolla raportista tiedotti ilmatieteen laitos. Sen nettisivujen kautta kävi myös ilmi, että vastuu IPCC-tiedotuksesta kuului ensisijaisesti ”kansalliselle IPCC-työryhmälle”, joka on perustettu jo ennen kansallista ilmastopaneelia. Työryhmällä ja paneelilla on kuitenkin yhteyttä, esimerkiksi Kulmala ja Taalas kuuluvat molempiin. Kokoonpanojen merkittävänä erona taas on jäsenistön taustat. IPCC-työryhmässä painottuu vahvasti eri hallinnonalojen organisaatioiden edustus. Ilmastopaneelin henkilöjäsenyys taas edellyttää tieteellisiä ansioita ilmaston kannalta merkittäviltä aloilta, samoin kuin raportin laatineessa IPCC:ssä, mikä tekisi siitä luontevamman tahon tulkitsemaan erityisesti monitieteisiä raportteja. Viestinnällisesti ilmastopaneelit myös assosioidaan valmiiksi toisiinsa.

Mediaseuranta osoittikin, että tiedotteen myötä IPCC:n raportin lanseeraus profiloitui ilmatieteen laitokseen ja sen pääjohtaja Taalaksen. Raportin lanseerausta seurannut lyhyt keskustelu taas henkilöityi ympäristöministeri Ville Niinistöön. Taalasta haastateltiin asiasta muun muassa 27.9.2013 YLE:n pääuutislähetyksessä⁸. Myös Ylen ensimmäiseen verkkouutiseen⁹ vaikutti selkeästi juuri ilmatieteen laitoksen tiedotteessa¹⁰ otsikoitu IPCC:n ”pahimmillaan lähes viiden asteen lämpötilan nousu”. Tieteellisen raportin lanseeraamisen osalta on merkilepantavaa, että ilmatieteen laitoksen tiedotteessa siteerattiin pitkästi myös ympäristöministeri Ville Niinistön tulkintaa tieteen viestistä päättäjille ja lisätietojen antajaksi annettiin ilmatieteen

7 http://www.hare.vn.fi/mAsiakirjojenSelailu.asp?h_ild=13610&a_ild=116352

8 http://yle.fi/uutiset/suomen_ipcc-ryhman_puheenjohtaja_olisin_todella_tytyyvainen_jos_ilmastoskeptikot_olisivat_oikeassa/6854595

9 http://yle.fi/uutiset/yk-paneeli_ilmasto_voi_lammetta_lahes_5_astetta_vuosisadassa/6853090

10 <http://ilmatieteenlaitos.fi/tiedote/1223686>; sama tiedote julkaistiin myös ympäristöministeriön ja valtioneuvoston verkkosivuilla: <http://valtioneuvosto.fi/ajankohtaista/tiedotteet/tiedote/fi.jsp?oid=395412>

laitoksen asiantuntijoiden lisäksi ministerin silloinen poliittinen avustaja. Ilmeisesti kansallinen lanseeraus oli tapahtunut ilmatieteen laitoksen järjestämän seminaarin yhteydessä, jossa asiasta oli käyty keskustelua ympäristöministerin kanssa. Tämä ei kuitenkaan käynyt ilmi asiantuntijalaitoksen tiedotteesta, minkä vuoksi tiedote ei ainakaan vahvistanut IPCC-raportin tieteellistä statusta. Riskit politiikan ja tieteen sekoittumisesta voisivat olla helpommin hallittavissa jos poliittisesta päätöksenteosta riippumaton tieteellinen paneeli ottaa tiedotusvastuun. Tulevan paneelin osalta tämä vaatisi ehkä riippumattomampaa asemaa suhteessa ministeriöiden resursseihin.

Yhden ministerin ja hänen puolueensa profiloituminen raportin viestinnässä saattoi myös koitua itse raportista käytävän keskustelun kohtaloksi. Raportin julkistamista seuranneena päivänä media tarttui ministeri Niinistön ajankohtaiseen ydinvoimalalupaa koskevaan kommenttiin ja sen myötä ilmasto- ja energiaasioissa keskeisten ministereiden, Niinistön ja Jan Vapaavuoren, julkiseen väittelyyn¹¹. Yhteenotto vei huomion ilmastoasioista ennen kuin keskustelua ehti edes syntyä. Huomio oli jo toisaalla eikä ministeri Niinistö kyennyt enää ohjaamaan keskustelua takaisin raportin havaintoihin. Kun elinkeinoministeri Vapaavuori lisäksi pysyi passiivisena IPCC-raportin osalta¹², tieteellisen raportin sanoma ilmastonmuutoksen kehittymisestä näyttäytyi julkisuudessa pikemminkin vihreiden kuin hallituksen huolena. Yksikään muu hallituspuolue tai avainministeri¹³, mukaan lukien mahdollisen ilmastolain myötä horisontaalisen vastuun kantava pääministeri, ei aktiivisesti kommentoinut tai joutunut mediapaineen alla kommentoimaan itse raporttia. Kun oppositiokin oli hiljaa, näyttävistä uutisotsikoista potentiaalisesti lähtevä poliittinen keskustelu oli loppunut

11 <http://www.hs.fi/politiikka/a1380507120468>

12 Ei julkisia kommentteja tai omaa viestintää mm. sosiaalisessa mediassa.

13 Energia- ja ilmastopoliittinen ministerityöryhmä: <http://valtioneuvosto.fi/hallitus/ministryoryhmat/f.jsp#energia> (sisältää hallituspuolueiden edustajat).

ennen kuin se ehti edes alkaa.

Perustellusti voi kysyä, oliko ilmatieteen laitos, jonka edustajat eivät enää pystyneet peittämään turhautumistaan ilmastoskeptikoiden kevyeen argumentointiin¹⁴, objektiivisesti paras taho tieteellisen sanoman välittäjiksi? Vai olisiko raportin julkistus tieteellisen ilmastopaneelin nimissä korostanut enemmän raportin tieteellisyyttä ja riippumattomuutta sekä alleviivannut ilmastopaneelin roolia? Olisiko päätöksentekijöille suunnatun raportin viesteille ollut edullisempaa avainministerien ulostulo laajempaan rintamana näin horisontaalisessa asiassa? Tällä kertaa se jäi kuitenkin näkemättä.

Muun muassa nämä viestinnälliset kysymykset olisi syytä selvittää kirkastettaessa seuraavan paneelin tehtävänantoa. Viimeinen tieteellinen tieto ja arvovaltaisenkaan tulkinta eivät saisi mennä sekaisin. Parhaimmillaan ne kuitenkin tukevat toisiaan.

Helsingin Sanomien uutinen¹⁵ raportista myötäili IPCC:n alkuperäistä tiedotetta¹⁶ ihmisen yhä selkeämmästä vaikutuksesta ilmastonmuutokseen. STT¹⁷ nosti kärkeä merenpinnan nousun ilmeisesti suurimpana identifioimaan muutoksena edelliseen vuoden 2007 raporttiin. Mikään edellä mainituista tahoista tai viestimistä ei esimerkiksi ole kääntänyt suomeksi pääviestit sisältänyttä sivun pituista yhteenvedoa. Tämä dokumentti jo sinällään tarjoaisi auktorisoidun referenssin julkiselle keskustelulle ainakin internetissä.

Tiivistelmäraportin julkistamista seurannut jatkokeskustelu ja raportin kommentointi jäivät pitkälti ilmastoasioiden harrastajien blogeihin ja Helsingin yliopiston *Studia Generalia* -tyyppisille foorumeille. Vaikka ensimmäisen raportin julkistamisen tuoma huomio on nyt pitkälti käytetty,

14 Ks. esim ilmatieteen laitoksen johtajan Mikko Alestalon tärkeä pääkirjoitus *Tieteessä tapahtuu* 2/2012 ja Taalaksen tv-haastattelu edellä

15 <http://www.hs.fi/ulkomaat/Ilmastonmuutoksen+äärimmäisen+todennäköinen+syy+Ihminen/a1380259678272>

16 http://www.climatechange2013.org/images/uploads/WGI-AR5_SPMPressRelease.pdf

17 <http://www.kaleva.fi/uutiset/ulkomaat/ilmastopaneeli-korotti-arviotaan-merenpinnan-noususta/643138/>

sitä seuranneet nettikeskustelut ja aihetta käsitelleen Studia Generalia -sarjan yhteydessä käyty keskustelu¹⁸ osoittavat, että hyvin viestityille tieteellisille perustiedoillekin on jatkuvaa tarvetta.

Sinänsä ajankohtainen Studia Generaliakaan ei onnistunut antamaan ilmastomuutoksen nykytilanteesta kokonaiskuvaa. Tämä loi ilmastomuutoksen usein kevyesti kyseenalaistaville yleisöpuheenvuoroille otollisen maaperän. Esitelmöintivuorossa ollut asiantuntija ei yleensä kyennyt viittaamaan esimerkiksi edellä mainitun tiivistelmäraportin tilannekuvaan, vaan pysyi omalla mukavuusalueellaan – edustamallaan sektorilla. Koko sarjan seuranneille maallikoille tilanne näyttäytyi hämmäntävänä, koska esitykset eivät keskustelleet keskenään.

Internetin hyödyntäminen tehokkaaksi

Tieteellisen pohjan hämärtyminen näin merkittävää asiaa koskevassa julkisessa keskustelussa ei ole kansalaisten edun mukaista. Esimerkiksi julkista keskustelua seurattessa jää välillä edelleen epäselväksi, ollaanko ilmastomuutosta edelleen torjumassa vai ollaanko siihen jo sopeutuksessa. Keskustelun avajiksi tarvitaan henkilöitä, joilla on kyky avata IPCC:n pääviestejä ja tarvittaessa kommentoida kansantajuisesti niiden takaa löytyvää erittäin laajaa tutkimustietoa sekä globaalissa että kansallisemmassa kontekstissa. Vaikka kansallinen ilmastopaneeli menetti IPCC-tiivistelmäraportin osalta ensimmäisen mahdollisuutensa profiloitua ilmastotieteen riippumattomaksi kansalliseksi tulkitsijaksi, tilanne on vielä korjattavissa.

Kansallisen ilmastopaneelin rooli keskustelijana kaippaa kuitenkin muutoksia. Myös paneelin viestintää asiakirja-analyysin, kyselyin ja haastatteluin keväällä 2013 tutkineet opinnäytetyö¹⁹ ja ympäristöministeriön paneelin tähänastisesta

toiminnasta teettämä konsulttiarvio²⁰ suosittelivat paneelille selkeämmän viestintäroolin ja linjan luomista sekä panostuksia ulkoiseen tiedotukseen.

Nopeimmat ja tehokkaimmat parannukset viestintään ovat toteutettavissa lisäpanostuksilla internetin strategiseen käyttöön. Kansallisen ilmastopaneelin tulisikin kehittää viestintäänsä erityisesti suhteessa mediaan ja huomioida sosiaalisen median mielipidejohtajat. Se voisi hakea lisäoppia brittiläisestä esikuvastaan²¹, joka kuuluu maansa seuratuimpiin twitter-viestijöihin. Lähes ilmaisella twitter-viestinnällä ”brittipaneeli” levittää tehokkaasti sekä omia että arvostamiaan ulkopuolisia ilmastolausuntoja ja vakiinnuttaa samalla rooliaan vaikuttajaverkoissa ilman, että tieteellisyydestä tingitään. Brittipaneelin avoimuuskäytännöistäkin olisi opittavaa. Kaikki tieto vaikuttaa olevan jäsennetty laajoille verkkosivuille. Suomen kansallinen paneeli ei puolestaan ole kesän jälkeen päivittänyt verkkosivuilleen edes kokouspöytäkirjojaan eikä paneelista laadittua arviointiraporttia löydä sivuilta, vaan se pitää osata etsiä ympäristöministeriön julkaisutietokannasta. Laaja avoimuus sopisi hyvin tieteellisesti profiloituvalla kotimaisellekin paneelille.

Ilmastopaneelin avoimen faktapohjaisen viestinnän työkaluksi olisi muokattavissa esimerkiksi asiaviestintää ja journalismia yhdistävät yhdysvaltalainen factcheck.org- ja brittiläinen theconversation.com²² -palvelukonseptit. Näillä konsepteilla voisi vähentää asiavirheiden ja kevyen argumentoinnin osuutta sekä edistää faktapohjaisempaa julkista keskustelua ja päätöksentekoa. Palvelualustoja on menestyksekkäästi käytetty esimerkiksi brittiläisessä ilmastokeskustelussa ja vaaliretoriikan fakta-analyysissa. Factcheckissä nopea ja luotettava faktojen tarkistusmahdollisuus paljastaisi kevyen argumentoinnin tai puhtaan populistisen retoriikan ennen kuin niistä muodostuu mielipidejohtajien levittämiä käsi-

18 <http://www.hs.fi/kotimaa/Yle+poisti+tiedesivuiltaan+ymp%C3%A4rist%C3%B6muutoksen+professoria+kritisoi+kirjoituksen/a1384228908380>

19 ”Tiedettä politiikan tueksi, mutta miten?”, Mira Hulkkonen, Oulun yliopiston tiedeviesticennän maisteriohjelman pro gradu -työ, marraskuu 2013. <http://herkules.oulu.fi/thesis/nbnfioulu-201312052008.pdf>, s. 68-70

20 https://helda.helsinki.fi/bitstream/handle/10138/42136/YMra_30_2013.pdf?sequence=1

21 <http://www.theccc.org.uk>; <https://twitter.com/theCC-Cuk>

22 <https://theconversation.com/topics/ipcc-fifth-assessment-report>; www.factcheck.org

tyksiä – vallitsevia, joskin virheellisiä ”totuuksia”. Soveltuisiko factcheck.org-työkalu virheellisten julkisten lausuntojen arviointiin viimeisimmän ilmastotieteellisen tutkimuksen valossa? Entä toimisiko theconversation.com tyyppinen rekisteröidyille keskustelijoille tarkoitettu julkinen foorumi myös suomalaisen IPCC-raportteja koskevan keskustelun alustana? Ilmastopaneelin IPCC-tutkimuksiin perehtyneille eri sektorien tieteilijöille ilmastokysymyksistä esitettyjen merkittävien virheellisten julkisten lausuntojen fakan tarkistus kävisi luontevasti.

Faktatarkastus olisi suhteellisen vaivatonta. Suorilla viittauksilla raportteihin kyettäisiin helposti oikaisemaan yleisimpiä julkisesti esitettyjä virheitä. Paneeli pystyisi itse määrittelemään arvovalalleen sopivat kriteerit kommentoinnilleen. Julkisuudenkipeisiin epätieteellisiin provokaatioihin ei tulisi lähteä. Paneelilta vaaditaankin lähinnä avoimuutta lupaavien viestintäfoorumien soveltamisessa tieteen ja yhteiskunnallisen keskustelun käyttöön. Kotimaisen tutkivan journalismin resurssipulan johdosta vastuu syntyneen keskustelun moderoinnista jää yhä enemmän alkuperäiselle tiedottajalle.

Toistaiseksi paneelilla on internetissä vain kevyt verkkosivusto, jossa se esittelee itsensä ja julkaisee puolivuositain tutkimuksensa ja tiedotteensa. Paneelin sivuille marras-joulukuussa lisätyt yksittäisten panelistien blogi-kirjoitukset eivät nykyisessä tietotulvassa riitä tavoittamaan mielipidevaikuttajia²³. Sen sijaan monitieteisen paneelin nimissä ja IPCC-raporttien todistusvoimalla pystytään oikomaan ainakin merkittävimmät tieteellisen tiedon perusteettomat kyseenalaistamiset, koska näytöt osataan tuoda avoimesti arvioitavaksi. Ilmastomuutoksen kaltaiset ”epämiellyttävät totuudet”²⁴ tulee perustella erityisen hyvin; on avoimesti kerrottava se, mikä tiedetään ja se, mitä ei tiedetä. Viimeisim-

mät IPCC-raportit ovat tämän suhteen olleet aiempia selkeämpiä.

Kohti vaikuttavampaa tiedeviestintää

Kansallisen ilmastopaneelin tulisi pikaisesti kirkastaa riippumatonta tieteellistä rooliaan ja panostaa ulkoiseen viestintään. Paneelin on oltava julkisen roolinsa suhteen avoin ja proaktiivinen, sillä muuten poliittisissa herkissä asioissa agendan varastavat epätieteelliset tahot ja se voi jäädä esimerkiksi ilmastolaista alkuvuonna 2014 lisääntyvän poliittis-hallinnollisen keskustelun varjoon. IPCC:n tiivistelmäraportti yhdessä maaliskuu-huhtikuussa ilmestyvien erillisraporttien ja paneelin omien täydentävien selvitysten kanssa tarjoaa toiminnalle erinomaisen asiapohjan, kunhan työnjako IPCC-työryhmän kanssa on uudelleen arvioitu. Internetin tarjoamat mahdollisuudet myös tieteellisesti varmistetun tiedon viestinnässä ja väärin tietojen korjaamisessa on hyödynnettävä. Uuden ilmastopaneelin lisäksi avoimuutta tuovista sovelluksista voisi olla hyötyä myös kansleri emeritus Kari Raivion valmistellessa valtioneuvostolle selvitystä ”tutkittuun tietoon perustuvan päätöksenteon neuvonannon järjestämisestä”.

23 <http://www.ilmastopaneeli.fi/fi/blogi/>. Vuoden 2013 aikana blogikirjoituksiin ei ollut tullut yhtään kommenttia.

24 *An Inconvenient Truth* -dokumentti Al Goren ilmastokampanjoinnista oli ilmestyessään 2006 merkittävä – pitkälti ilmastotieteeseen nojautuva – herättelijä ilmastokysymyksissä.

Kirjoittaja on valtiotieteiden maisteri, joka selvittää paraikaa verkkosovellutusten mahdollisuuksia tiedeviestinnässä.